

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΤΗΣ ΗΠΕΙΡΟΥ

ΤΟ ΘΑΥΜΑ

Στό χάνι του Κύρη Γιάννη, τὸ μετὰ Κάλπακίου καὶ Ίωναν, ἔσαν σταθεὶ οἱ ἀγωγιάντες...

Ἡ γυναῖκα τοῦ Χατζῆ τοῦξέπειροιοεῖτο καὶ ἔκανε καὶ τὸ σταυρὸ τῆς στή μοναδικῆ καὶ καπνισμένη εἰκόνα τοῦ χανιοῦ.

Ἐνὸς Μπέης Ἄλβανος ἐπέρασε μιά μέρα.

μοναχῆ τῆς. Τὸν ἄνδρα τῆς, τὸν ἔβραζε ῥαία. Μπήκε νὰ κονέψη στὸ χάνι...

— Κυρά Γιάννενα, ἔνα νερό, κάνα μου τὴ χέρι, κόλλησε ἡ γλώσσα μου !.

— Μετὰ χαρὰ σας, Μπέη μου ! Κόπιασε νὰ τραπεταριστῆς κ' ἔνα γλυκό.

Ἡ Κυρά Γιάννενα ἔβραζε ῥαία. Καλοκαίρι, ἀίωναρχῆς, τὰ τοιτσιμα τοίριζαν ὅταν νὰ τοιγαριζόντουσαν τὰ κατσάρβαρα κ' ἡ πέτρας.

Κάνει ἔτσι ὁ Μπέης βλέπει τὸ εἰκόνημα, ποὺ πάλευσε πάλι, ἡ Κυρά Γιάννενα μαζὶ του.

Ποῦ με πηγαίνεις Παναγιά μου ;

Μπήκε, αὐτὴ εἶν' ἡ ἀλήθεια. Ὅταν ἔβρινε μόνη ἄρχισε νὰ στροφυοῖζῃ νὰ πηγαίνῃ ἀπάνω κάτω, νὰ σκέφτεται, νὰ ἐξασκεφτεται...

Νὰ πᾶμ στὸ Μπέη; Σὰν κακὸ τῆς φαινόταν. Νὰ μὴ πᾶ; Πάλι ὄσχημο ἦτανε;

Ἡ νύχτα ὅμως εἶνε κακὸς σύμβουλος καὶ μάλιστα γιὰ τίς γυναῖκες. Καὶ στὸ τέλος ἡ κυρά Γιάννενα τ' ἀποφάσισε. Θὰ πᾶνε !...

Νὰ, ἔτσι μιά στιγμοῦλα, γιὰ ἔνα φιλί. Κρίμα εἶνε ἔνα φιλί ; Ἀμαρτία εἶνε ;

Μολαταῦτα ὅμως εἶχε καὶ τὸ διαταγμὸ μέσα τῆς. Καὶ καθὼς

τραβοῦσε πρὸς τὸ Μπέη κούταζε καὶ τὴν Παναγιά καὶ ἔλεγε ὑψώνον- τας τὰ χέρια :

— Παναγίτσα μου ! Παρθένα μου ! Γιατί μοῦ τὸ κάνεις αὐτό ; Ποῦ με πᾶς, κυρά Δέσποινα ; Λυπήσου με, Παναγιά μου ! Γιατί με κάνεις νάμαρτήσω ;

Κι' ὄλο προχωροῦσε κ' ὄλο μίλαγε τῆς Παναγιάς, κ' ὄλο παρακάλαγε καὶ μεσόκλαιγε :

— Ἀπέντρα μου, δὲν μπορεῖς νὰ μὴ θαυματοουργῆς τούτῃ τῇ φορᾷ. Ποῦ με σπρωχνῆς στὸν ὄλαθρο καὶ στὸ χαρὸ παντρεμένη γυναῖκα, κυρά Δέσποινα ; Ἐλεος, Παναγίτσα μου ! Ρουφεύε πᾶς νὰ κάνῃς σ' ἔναν Ἀρβανίτη ;

Ἐλεγε ὠτίοσι περὶ τὴν πόρτα. Ἡ καρδιά τῆς χτυποῦσε σὰν ἔλικας βαποριοῦ. Ἀπὸ μέσα περι- μένε ὁ Μπέης. Τὸ σκε- φτότανε αὐτὴ καὶ γλυκα- νιτροῖχιζε. Κούταζε γιὰ τελευτοῖα φορὰ τὴν εἰκόνα τῆς Παναγιάς καὶ τῆς εἶπε :

— Καλά, Δέσποινα μου, ἀφοῦ τὸ θές πάω ἡ κακομοῖρα, πάω τρεχάτη...

Δὲν πῆγε ὅμως. Γιατί αὐτὴ τῇ στιγμῇ ἔβραζε ὁ Χατζῆς ἀπὸ τὴν πόλι. Ἡ κυρά Γιάννενα τάχασε, κέρωσε. Αὐτὴ τῇ φορᾷ ἔκανε σωτὸ θαῦμα ἡ Παναγία. Ὁ Μπέης ποῦβγή- κε κ' αὐτὸς νὰ τραβῆξῃ τὸ δρόμο του, μασοῦσε τίς μουστάκας του ἀπ' τὸ θυμὸ καὶ τοῦ εἶπε :

— Καλῶς με δέχτηκες ὄρε Χατζῆ !

— Καλῶς μᾶς ὄρισε ἀγά μου !... Φιάσες καφέ καὶ φέρε οὗς ὀταν ἀγά...

Σὲ λίγο ὁ Τουρκαλβανὸς σηκώθηκε νὰ φύγῃ. Νύχτωσε κ' ἔχο δυὸ φῶς δρόμο, γιὰ τὴ Γιάννενα !

Ἦρθε τὰ φλωροκαπνισμένα τὰ πιστόλια του, ἀπὸ κεῖ ποῦ τάχε ἀνάθεσε καὶ τοιμαζόταν νὰ τὰ βάλῃ στὸ σελλάχι του. — Ἡ Κυρά Γιάννενα τοῦβιασε τὸ χέρι με τρομέρα, σταιμα- τώντας τον.

— Τὶ κάνεις μπέη μου, ἐκεῖ ! Πέρνεις τ' ἄρ- ματα τῆς Παναγιάς ;

— Σώπα, κυρά Γιάννενα. Τὸ Παναγιά δὲ θέ- λει ἄρματα, θέλει λιβάνια καὶ λαμπάδες... ἀ- πῆνησε ὁ Μπέης.

Παναγιά μου, ποῦ με πᾶς ;

Αὐτὴ τῇ στιγμῇ ἡ Κυρά Γιάννενα σεβοῖρισε στοὺς ἀγωγιάντες καὶ τὰ φασόλια. Ἀχνίζοντα, λιγουριαστά, πνιγμένα εἰς τὸ λάδι. Ἡ νύχτα εἶχε πέσει σκοτεινὴ, σπιθῆριζαν στὸν οὐρανὸ καί μέσα μιά καλῆ φωτιά, ξεκούραζε τοὺς ἀγωγιάντες. Φλό- γες ὀλοπόφωρες χορεύον εἰς τὸ τῆζι καὶ ἔκαναν καὶ τοὺς ἰσκιους τῶν εἰδῶν, ποῦ ἦτανε ἔν συμφωρμῷ εἰς τὸ δομάτιο νὰ χορεύουνε στοὺς τοίχους. Τὸ κλητῆλα τῆς εἰκόνας νύσταζε γιὰτι δὲν εἶχε λάδι.

Ἡ ὦρα περνοῦσε. Ἐσο ἀκούγονταν ὁ ἀέρας ποῦ σφύριζε καὶ τὰ τοιακάκια ποῦ οὐραζιαν στὶς ἐρημικὲς κατο- κτιεῖς...

Ἡ κυρά Γιάννενα πηγαينوροχότανε σερεπτη — σερεπτη καὶ σθελάτωσα. Ἐρχιγνε καμμιὰ ματιὰ ἀδιάφορη τοῦς ἀγωγιάντες καὶ φρόνιζε τὸ νοικοκυριὸ τῆς. Εἶχε μωρῆστεὶ πῶς μιλοῦσαν γιὰ δαῦτῃ καὶ σιγομουμοῦριζε κατὶ μέσα ἀπ' τὰ δόντια τῆς.

Ἡ ὦρα περνοῦσε. Ἐσο ἀκούγονταν ὁ ἀέρας ποῦ σφύριζε καὶ τὰ τοιακάκια ποῦ οὐραζιαν στὶς ἐρημικὲς κατο- κτιεῖς...

Ἡ κυρά Γιάννενα πηγαينوροχότανε σερεπτη — σερεπτη καὶ σθελάτωσα. Ἐρχιγνε καμμιὰ ματιὰ ἀδιάφορη τοῦς ἀγωγιάντες καὶ φρόνιζε τὸ νοικοκυριὸ τῆς. Εἶχε μωρῆστεὶ πῶς μιλοῦσαν γιὰ δαῦτῃ καὶ σιγομουμοῦριζε κατὶ μέσα ἀπ' τὰ δόντια τῆς.

Ἡ κυρά Γιάννενα πηγαينوροχότανε σερεπτη — σερεπτη καὶ σθελάτωσα. Ἐρχιγνε καμμιὰ ματιὰ ἀδιάφορη τοῦς ἀγωγιάντες καὶ φρόνιζε τὸ νοικοκυριὸ τῆς. Εἶχε μωρῆστεὶ πῶς μιλοῦσαν γιὰ δαῦτῃ καὶ σιγομουμοῦριζε κατὶ μέσα ἀπ' τὰ δόντια τῆς.

Ἡ κυρά Γιάννενα πηγαينوροχότανε σερεπτη — σερεπτη καὶ σθελάτωσα. Ἐρχιγνε καμμιὰ ματιὰ ἀδιάφορη τοῦς ἀγωγιάντες καὶ φρόνιζε τὸ νοικοκυριὸ τῆς. Εἶχε μωρῆστεὶ πῶς μιλοῦσαν γιὰ δαῦτῃ καὶ σιγομουμοῦριζε κατὶ μέσα ἀπ' τὰ δόντια τῆς.

Ἡ κυρά Γιάννενα πηγαينوροχότανε σερεπτη — σερεπτη καὶ σθελάτωσα. Ἐρχιγνε καμμιὰ ματιὰ ἀδιάφορη τοῦς ἀγωγιάντες καὶ φρόνιζε τὸ νοικοκυριὸ τῆς. Εἶχε μωρῆστεὶ πῶς μιλοῦσαν γιὰ δαῦτῃ καὶ σιγομουμοῦριζε κατὶ μέσα ἀπ' τὰ δόντια τῆς.

Ἡ κυρά Γιάννενα πηγαينوροχότανε σερεπτη — σερεπτη καὶ σθελάτωσα. Ἐρχιγνε καμμιὰ ματιὰ ἀδιάφορη τοῦς ἀγωγιάντες καὶ φρόνιζε τὸ νοικοκυριὸ τῆς. Εἶχε μωρῆστεὶ πῶς μιλοῦσαν γιὰ δαῦτῃ καὶ σιγομουμοῦριζε κατὶ μέσα ἀπ' τὰ δόντια τῆς.

Σαφνικὰ ἀνοιξεὺν ἡ πόρτα

— Καὶ οἰς... χαζοκουβέντες ! ἀπήνησε ἡ Κυρά Γιάννενα. Σταμ. Σταμ.